

1. led, (»medvirken ... i den hensigt at fremme gruppens generelle kriminelle virksomhed eller formål«) rækker videre end de danske medvirke­ningsregler. Efter dansk skal medvirke­ningsforholdet således være rettet mod en konkretiseret forbrydelse, dvs. en tilskyndelse til at begå kriminalitet i al almindelighed er som udgangspunkt ikke nok til at ifalde strafansvar.

I andre lignende konventioner omfatter kriminaliseringspligten adfærd i form af »medvirken« (»participation as an accomplice«) til de forbrydelser, som opregnes i den pågældende konvention. Der kan i den forbindelse bl.a. henvises til artikel 1, litra b, i konventionen om bekæmpelse af ulovlig bemægtigelse af luftfartøjer, artikel 2, stk. 1, litra e, i konventionen om forebyggelse af og straf for forbrydelser mod internationalt beskyttede personer, herunder diplomatiske repræsentanter, artikel 1, litra f, i den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme samt artikel 1, stk. 2, litra b, i konventionen imod gidseltagning.

I konventionen om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater indgår imidlertid i artikel 3, stk. 4, en bestemmelse, der ved afgrænsningen af medvirke­ningsbegrebet har betydelig lighed med FN-konventionens artikel 2, stk. 3, litra c. Det er ved gennemførelsen af EU-udleveringskonventionen i dansk ret lagt til grund, at opfyldelse af artikel 3, stk. 4, kan ske uden lovændring, idet straffelovens § 23 antages at omfatte de handlinger, som nævnes i artikel 3, stk. 4, jf. Folketingstidende 1996-97, tillæg A, s. 4487.

Der må efter Justitsministeriets opfattelse desuden lægges vægt på, at FN-konventionen til bekæmpelse af terrorbombninger tager sigte på en forholdsvis afgrænset gruppe af lovovertrædelser af yderst alvorlig og almenfarlig karakter. En person, som forsætligt fremmer den kriminelle virksomhed eller formål hos en gruppe af personer med kendskab til gruppens generelle formål, og som dermed bidrager til en af de lovovertrædelser, der er omfattet af konventionen, må på den baggrund anses for at have for­­sæt til en lovovertrædelse, som er tilstrækkelig konkretiseret til at kunne medføre medvirke­ningsansvar.

Justitsministeriet er endvidere bekendt med, at FN-konventionens artikel 2, stk. 3, litra c, for Norges vedkommende er gennemført uden lovændring, selv om den norske straffelov som udgangspunkt ikke kriminaliserer planlægning og forberedelse af strafbare handlinger, men alene forsøg, jf. straffelovens § 49, hvorefter der foreligger strafbart forsøg, når en forbrydelse ikke er fuldbyrdet, men der er foretaget handling, hvorved dens udførelse tilsigtedes påbegyndt.

I Sverige vurderes det ligeledes, at bestemmelsen kan gennemføres inden for rammerne af reglerne om medvirken i den svenske straffelov (Brottsbalken), jf. 23. kap. 4 §, hvorefter medvirke­ningsansvaret omfatter enhver, som har fremmet gerningen med råd eller dåd (»annan som främjat denna med råd eller dåd«), jf. promemoria af 3. maj 2000 om Sveriges tiltræde till Förenta nationernas konvention om bekämpande av bombattentat av terrorister (Ju2000/2280), s. 17-23.

Sammenfattende er det herefter Justitsministeriets opfattelse, at artikel 2, stk. 3, litra c, heller ikke for Danmarks vedkommende kræver lovændring.

4.3.3. Det er endvidere Justitsministeriets opfattelse, at de krav, herunder til internationalt samarbejde, der i øvrigt er indeholdt i FN-konventionen til bekæmpelse af terrorbombninger, kan opfyldes uden yderligere lovændringer, når handlinger omfattet af artikel 2, jf. artikel 1, undtages fra forbudet mod udlevering for politiske forbrydelser mv., jf. lovforslagets § 4.

5. Ikrafttræden mv.

5.1. *Bestemmelser om ikrafttræden mv. i EU-rammeafgørelsen om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri, 1. tillægsprotokol til den europæiske konvention om overførelse af domfældte og FN's terrorbombkonvention*

Efter artikel 10 i EU-rammeafgørelsen om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri af 29. maj 2000 skal medlemsstaterne senest den 31. december 2000 have gennemført de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde den forpligtelse, de har til at beskytte euroen mod falskmøntneri, før den sættes i omløb. Endvidere skal medlemsstaterne inden for 12 måneder efter vedtagelsen af rammeafgørelsen have gennemført de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde de øvrige forpligtelser, der følger af rammeafgørelsen. Herudover skal Rådet senest den 30. juni 2001 på baggrund af indberetninger fra medlemsstaterne om de gennemførte foranstaltninger og en rapport fra Kommissionen vurdere, i hvilken udstrækning medlemsstaterne har gennemført de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde forpligtelserne ifølge rammeafgørelsen.

Tillægsprotokollen til den europæiske konvention om overførelse af domfældte træder efter artikel 4 i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dato, hvor tre stater har ratificeret protokollen. Protokollen er efter denne bestemmelse trådt i kraft den 1. juni 2000. For stater, der senere deponerer, træder protokollen i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter deponerings-